

og om forsamlingens øvrige meningstilkendigelser vedrørende Fællesskabets forhandlinger med udenforstående lande kan i øvrigt oplyses følgende:

Rapporten er udarbejdet af lederen af den socialistiske gruppe i den parlamentariske forsamling, den tyske socialdemokrat Willi Birkelbach, på initiativ af forsamlingens politiske udvalg, som i særlig grad har interesseret sig for forholdet til tredjelande. Dette initiativ blev godkendt af forsamlingens forretningsudvalg og præsidium, der samtidig opfordrede andre af forsamlingens udvalg til at interessere sig for sagen. Som resultat heraf udarbejdedes i udvalget vedrørende udenrigshandel en rapport om de økonomiske problemer i forbindelse med Storbritanniens optagelse i Fællesskabet, den såkaldte „Blaisse-rapport“, medens landbrugsudvalget gik i gang med at udarbejde en rapport om landbrugsproblemerne, „Biesheuvel-rapporten“. Endelig udarbejdede det politiske udvalg en rapport om fremgangsmåden ved forhandlinger med tredjelande, „van Naters-rapporten“, der især behandler spørgsmålet om, hvilken rolle Fællesskabets forskellige organer bør spille under forhandlinger med tredjelande.

1) Birkelbach-rapporten blev gjort til genstand for en indgående drøftelse på forsamlingens mødesamling i januar d. å. Drøftelserne, der varede godt otte timer, og hvori deltog en lang række parlamentarikere, viste, at de af Birkelbach fremsatte synspunkter stort set fandt almindelig tilslutning i forsamlingen. Drøftelserne i forsamlingen vedrørte i øvrigt i første række de tre neutrale EFTA-lande, Sverige, Østrig og Schweiz, der blev udsat for en særdeles kold vind, idet det dog var åbenbart, at der var en betydelig forståelse for Østrigs stilling, og ingen af talerne gik imod et fra flere sider fremsat ønske om, at der snarest muligt blev truffet en aftale med Østrig.

Uden at gå ind i detaljerne i de fremsatte udtalelser, der stort set kun viste nuanceforskelle uden hensyn til politiske og nationale tilhørsforhold, gives i det følgende et resumé af de vigtigste fremsatte synspunkter:

1. Således som det også er fremhævet i Birkelbachs rapport, må hovedreglen for tredjelande, der søger tilknytning til Fællesskabet, være egentligt medlemskab, me-

dens en associering kun kan være en undtagelse begrundet ved særlige hensyn. Dette synspunkt blev i særlig grad understreget af talsmanden for den kristelig-demokratiske gruppe, belgieren Duvieusart.

2. En associering kunne ikke alene indebære rettigheder for tredjelande, men måtte i vid udstrækning samtidig pålægge disse forpligtelser. Efter Duvieusart's opfattelse måtte en associering alene i form af en toldunion derfor anses for urealistisk.

3. Under de kommende overvejelser om associering var det den almindelige opfattelse, at der måtte bestå en præference for de afrikanske lande, men at der bortset fra disse ikke kunne være tale om at indrømme noget tredjeland en fortrinsstilling.

4. En række talere pegede på den risiko, der bestod for, at Fællesskabet gennem afsluttelse af en række associeringsaftaler efterhånden udviklede sig til et stort frihandelsområde, der i realiteten også på det økonomiske område ville indebære en tilbagevenden til „fædrelandenes Europa“ og bremse bevægelsen henimod et integreret Europa. Enkelte parlamentarikere henviste i denne forbindelse til de anklager, der tidligere af Schweiz og Sverige var rettet mod Fællesskabet for at føre en protektionistisk politik, der forhindrede europæisk enhed, og understregede det paradoksale ved, at netop disse to lande på baggrund af deres tidligere uforsonlige holdning nu så stærkt ønskede en associering med de seks.

5. Enkelte talere rettede en meget stærk kritik mod den hidtidige schweiziske politik, som man fandt var dikteret af et ønske om at opnå økonomiske særrettigheder på bekostning af andre europæiske lande, der var vilige til at påtage sig de forpligtelser, der nødvendigvis fulgte af et fællesskab. Disse talere betonedes den særlige stilling, som Østrig og Sverige indtog, under henvisning henholdsvis til forholdet til Sovjetunionen og til den særlige rolle, som Sverige spillede i forhold til Finland.

6. Fra enkelte sider understregedes, at en forudsætning for en økonomisk udvidelse af Det europæiske Fællesskab måtte være en politisk union. I denne forbindelse kan nævnes, at den belgiske socialistiske professor Dhousse ikke afviste muligheden af en økonomisk associering, men fandt, at det måtte være klart, at en sådan kun kunne afsluttes,